

— Петре, ето идея: да проучимъ и да опишемъ названията на всички мѣстности въ землищата на общината ви. Щешъ ли?

Младото загледа на страни. Пита се. навѣрно, струва ли си труда? Обяснихъ му: такова проучване у насъ още не е предприемано. Само единъ човѣкъ въ цѣлата страна-Захариевъ отъ Кюстендилъ — направи това за своя край.

Заговорихъ се: развихъ на Петра любима теза. Но трѣбваше да спра: лицето на младия ентузиастъ вече горѣше. Той ще свърши работа!

* * *

Селско читалище: изба мирише на мухълъ. Шкафче и надъ него халва, локумъ. А презъ зимата има чай, кафе,—инѣкъ не ще се свърта никой тукъ! Че и нѣма защо: не се получаватъ списания и вестници (нѣма „бюджетъ“). Въ заключеното шкафче имало нѣколко книги, подарени отъ нѣкого. Но защо ли сж и тѣ тукъ: въ селото има две доста богати частни библиотеки.

— Петре, кога и защо е основано читалището ви?

— Основа се, когато последва заповѣдь. И служи пакъ на заповѣдь: да проявяваме ние, учителитѣ, „извънъ училищна дейность“. Намѣриха работа за всѣки учителъ: да държи реферати въ училищнитѣ конференции (за да сме „четѣли“) и сказки въ читалищата (за да сме „просвѣщавали“ протитѣ). Очакваме сега